

Το ΚΚΕ

Σπύρος Ρούμπας, μέλος της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΚΣ της νεολαίας Κομμουνιστική Απελευθέρωση,

ΚΚΕ και ΑΟΖ

Το ΚΚΕ αναλαμβάνει τεράστιες πολιτικές ευθύνες με την υιοθέτηση της εθνικής κρατικής ρητορικής για τις ΑΟΖ, τασσόμενο υπέρ της εξόρυξης υδρογονανθράκων, μιλώντας ακόμη και για κυριαρχικά δικαιώματα στις διεθνείς θάλασσες. Μια αριστερά που δεν μπορεί καν να φανταστεί ένα κόσμο χωρίς την οικονομία του πετρελαίου και των δύσοσμων καπιταλιστικών περιβαλλοντοκτόνων κερδών της, που αρνείται ακόμη και να πει όχι στις εξορύξεις υδρογονανθράκων στην Ανατολική Μεσόγειο, είναι κάπως δύσκολο να φανταστεί, πολύ περισσότερο, την ανθρωπότητα χωρίς καπιταλισμό στο πλαίσιο μιας νέας κομμουνιστικής ελπίδας και εποχής.

Ας παρακολουθήσουμε τον χαιρετισμό του Γιώργου Ροΐδη, αντιναυάρχου εν αποστρατεία του Πολεμικού Ναυτικού και υποψήφιου βουλευτή Επικρατείας του ΚΚΕ, στη συγκέντρωση του ΚΚΕ στο Σύνταγμα στις 3 Ιούλη: «*Θράκη, νησιά, ολόκληρο το Αιγαίο, βρίσκονται στο στόχαστρο της τουρκικής επιθετικότητας. Οι προκλήσεις καθημερινές, με απειλές, παραβιάσεις των χωρικών υδάτων και του εναέριου χώρου, ανοιχτή αμφισβήτηση της Συνθήκης της Λοζάνης, χάρτες με δήθεν τουρκικά νησιά του Αιγαίου. Η άρχουσα τάξη της Τουρκίας, αφού έχει φροντίσει, με συνυπεύθυνο το ΝΑΤΟ, αυτό που δεν αναγνωρίζει εθνικά σύνορα στο Αιγαίο και το θεωρεί ενιαίο επιχειρησιακό του χώρο, και την ΕΕ, να “γκριζάρει” το μισό Αιγαίο, με προκλητικό τρόπο αμφισβητεί τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας, όπως αυτά προβλέπονται από τις διεθνείς συνθήκες, και απειλεί για γεωτρήσεις σε θαλάσσιες ζώνες που δεν της ανήκουν*».

Μια αριστερά που αναπαράγει διαρκώς την εθνική ρητορική και μιλάει μόνο για επιθετικότητα και προκλήσεις από την άρχουσα τάξη της Τουρκίας, εσχάτως της Αλβανίας ακόμα και της Β. Μακεδονίας(!), αφήνοντας για την δική μας δήθεν αμυνόμενη αστική τάξη

μόνο την κατηγορία για «ενδοτικότητα» και «υποχωρήσεις», δε μπορεί να απαντήσει στον αντιδραστικό εθνικισμό. Αλλά και δε μπορεί στοιχειωδώς να συνεπάρει τη νεολαία με ένα νέο εργατικό διεθνισμό που στις σημαίες του θα γράφει «θέλουμε λεύτερη εμείς πατρίδα και πανανθρώπινη τη λευτεριά». Οι αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας, τόσο αυτοτελώς όσο και μέσω των συμμαχιών τους με τον ιμπεριαλισμό, παίζουν ένα επικίνδυνο για πολεμικά επεισόδια παιχνίδι στο φόντο της αντιπαράθεσης για μερτικό στην εξόρυξη υδρογονανθράκων από τις πολυεθνικές. Πρόκειται για έναν ανταγωνισμό άδικο, αντιλαϊκό και επικίνδυνο και από την ελληνική και από την τουρκική αστική τάξη.

Ποια πρέπει να είναι όμως η στάση της κομμουνιστικής αριστεράς; Ας σκεφτούμε για λίγο αντίστροφα: Η τουρκική αριστερά, πολύ σωστά εστιάζει την αντιπαράθεσή της στα πολεμοκάπηλα και επιθετικά σχέδια της τουρκικής αστικής τάξης. Αυτό είναι το καθήκον της, διότι αυτό άλλωστε μπορεί και να κάνει. Θα ήταν αστείο αν έβαζε στόχο να ανατρέψει τον ...Τσίπρα ή τον Μητσοτάκη και την άρχουσα τάξη στην Ελλάδα. Αυτός ο στόχος, είναι η δική μας προτεραιότητα. Ωστόσο, δυστυχώς το ΚΚΕ δεν το βλέπει καθόλου έτσι, αλλά ξιφουλκεί ...κατά του Ερντογάν, κατηγορώντας την κυβέρνηση για «ενδοτικότητα». Όπως θα έλεγε και ο Λένιν: «Κοντολογίς, έχουν ξεχαστεί όλες οι βασικές θέσεις του σοσιαλισμού, όλες οι σοσιαλιστικές ιδέες, εξωραίζεται ο αρπακτικός ιμπεριαλιστικός πόλεμος, η «δική μας» αστική τάξη ζωγραφίζεται με τη μορφή άκακου αμνού (...). Και όλο αυτό το απίθανο σύμφυρμα της αστικής ψευτιάς συγκαλύπτεται με μια ωραία «λαοφιλή» φράση που αποναρκώνει το λαό: “Υπεράσπιση της πατρίδας!”». Την στάση αυτή του ΚΚΕ, την χαϊδεύουν τα διάφορα συστημικά συγκροτήματα ως «πατριωτική» και «εθνικά σωστή». Δεν προοιωνίζει ωστόσο στάση αριστερής αντιπολίτευσης και αντιπολεμικής διεθνιστικής τοποθέτησης. Αντίθετα, αποτελεί εισιτήριο «υπεύθυνης» στάσης «σταθερότητας» του συστήματος, τόσο απαραίτητη σε περιόδους κρίσης στην άρχουσα τάξη. Η τοποθέτηση για το θέμα των ΑΟΖ, δεν είναι η μοναδική που δείχνει ότι το ΚΚΕ δεν μπορεί να αποτελέσει πόλο εργατικής και λαϊκής αντιπολίτευσης.

Το ΚΚΕ δεν μπορεί να ανταποκριθεί ουσιαστικά στην ανάγκη μιας μαχητικής εργατικής λαϊκής αντιπολίτευσης και μιας νέας επαναστατικής αριστεράς. Την ίδια στιγμή: Είναι βαθιά συνδεδεμένο με την κοινοβουλευτική λογική, περιορίζεται σε (αναγκαίους) καθημερινούς αγώνες με (χρήσιμους) συνδικαλιστικούς και άλλους στόχους, ζητώντας από τον κόσμο να

το εκτιμήσει, να «βγάλει πολιτικά συμπεράσματα» και να το ψηφίσει. Στην ουσία βρίσκεται σε μια διαρκή προεκλογική εκστρατεία, με καλέσματα ανάθεσης. Αρνείται να θέσει πολιτικούς κομβικούς στόχους συνολικά στο κίνημα, που να σηματοδοτούν ανατροπή του πλαισίου, όπως η έξοδος από την ΕΕ, η διαγραφή του δημόσιου χρέους, η μείωση του χρόνου εργασίας και άλλοι. Ακόμη χειρότερα, σε πολιτικές στιγμές εξεγερτικών δυνατοτήτων, δηλώνει απών και εναντίον παρά συμβάλει στην πολιτικοποίηση και ανάπτυξή τους. Έτσι στη νεολαιίστική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, υποσχέθηκε πως στη δική του επανάσταση «δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι, ενώ στο δημοψήφισμα του 2015 κινδυνολόγησε για τον «κίνδυνο» της ρήξης με την ευρωζώνη. Στο εργατικό κίνημα, η συγκρότηση του ΠΑΜΕ, παραμένει μια οργανωτική επιλογή, την ίδια ώρα που σε επίπεδο αγωνιστικού σχεδίου, το ΚΚΕ ακολουθεί πιστά το «αγωνιστικό σημειωτόν» του υποταγμένου συνδικαλισμού ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

Είναι βαθιά συνδεδεμένο με την κοινοβουλευτική λογική, περιορίζεται σε (αναγκαίους) καθημερινούς αγώνες με (χρήσιμους) συνδικαλιστικούς και άλλους στόχους, ζητώντας από τον κόσμο να το εκτιμήσει, να «βγάλει πολιτικά συμπεράσματα» και να το ψηφίσει. Στην ουσία βρίσκεται σε μια διαρκή προεκλογική εκστρατεία, με καλέσματα ανάθεσης.

Αρνείται να θέσει πολιτικούς κομβικούς στόχους συνολικά στο κίνημα, που να σηματοδοτούν ανατροπή του πλαισίου, όπως η έξοδος από την ΕΕ, η διαγραφή του δημόσιου χρέους, η μείωση του χρόνου εργασίας και άλλοι.

Ακόμη χειρότερα, σε πολιτικές στιγμές εξεγερτικών δυνατοτήτων, δηλώνει απών και εναντίον παρά συμβάλει στην πολιτικοποίηση και ανάπτυξή τους. Έτσι στη νεολαιίστική εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, υποσχέθηκε πως στη δική του επανάσταση «δε θα σπάσει ούτε ένα τζάμι, ενώ στο δημοψήφισμα του 2015 κινδυνολόγησε για τον «κίνδυνο» της ρήξης με την ευρωζώνη.

Στο εργατικό κίνημα, η συγκρότηση του ΠΑΜΕ, παραμένει μια οργανωτική επιλογή, την ίδια ώρα που σε επίπεδο αγωνιστικού σχεδίου, το ΚΚΕ ακολουθεί πιστά το «αγωνιστικό σημειωτόν» του υποταγμένου συνδικαλισμού ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.

πηγή: ΠΡΙΝ